

іноземних. Проте кількість господарських спорів залишається значною, їхню складність, а нерідко й суспільну значущість, не можна порівнювати зі звичайними цивільно-правовими конфліктами.

Вважаю що сам факт ліквідації господарських судів має як безліч плюсів, так і мінусів. Головним плюсом, як вважає значна кількість науковців є економічна доцільність, а саме зменшення фінансування що виділяються з державного бюджету для забезпечення здійснення правосуддя господарськими судами.

Водночас заявляючи про необхідність ліквідації господарських судів, ніхто не каже, що до бюджету надходять десятки мільйонів гривень від судового збору щороку. Якщо систему буде ліквідовано, яким чином будуть компенсувати нестачу цих надходжень?

А одним з головних мінусів є компетенція та суддів загальної юрисдикції щодо вирішення господарських спорів. Суддя, який розглядає деякі категорії господарських справ, має володіти не лише знаннями з права – він повинен розумітися в бухгалтерії, фінансах, аудиті тощо. Причому стає все більше складних з точки зору тлумачення норм права справ, та ще й за участі іноземних компаній, тому суддя повинен на певному рівні володіти міжнародною економічною освітою, розуміти наслідки прийнятих рішень. Він має також розуміти, як розгляд і вирішення подібних спорів відбуваються у світовій практиці.[3, с. 372]

Не можна порівнювати справу щодо притягнення до адміністративної відповідальності або нескладну кримінальну справу, де вже десятиріччями існують сталі правові позиції щодо складу правопорушення, і справу господарської юрисдикції. Навіть найвищий орган судової юрисдикції формує правові позиції з наявними окремими думками.

Як висновок, можна зазначити що господарські суди - це напрацьована роками практика, яка потребує постійного удосконалення і глибокого вивчення, ліквідація ж даних структур може призвести до значного руйнівного впливу на всю судову систему.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Мельник М. І., Хавронюк М. І. Суд та інші правоохоронні органи. Правоохоронна діяльність: закони і коментарі: Навч. посібник. — К.: Атіка, 2000. — 512 с.
3. Басай В. Д. Судові та правоохоронні органи України: Підручник. — К.: ВПТ «Вік», 2001. — 634 с.

Юридична відповідальність в сфері економіки

Лук'ячук В.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Юридична відповідальність зазвичай розглядається як міра державного примусу, або такого, що отожднюється з покаранням за правопорушення.

Юридична відповідальність за впливом на суспільні відносини посідає провідне місце серед інших видів соціальної відповідальності, оскільки вона має чітку формальну визначеність у загальнообов'язкових правових нормах, встановлюється, забезпечується і здійснюється у встановленому порядку

уповноваженим інститутом суспільства – державою.

Що стосується державного управління економікою, то, незважаючи на зменшення частки державного сектору, вплив держави на економічні процеси завжди був і буде необхідною умовою існування самої держави.

Забезпечення нормальної роботи всього складного державного управлінського апарату здійснюється різними методами, у тому числі через запровадження адміністративного спонукання, низки видів державного примусу в межах адміністративного законодавства: попередження, штраф, конфіскація предмета адміністративного правопорушення.

У такому разі найважливішою особливістю є внесудове застосування передбачених адміністративним законом заходів примусу. Їх здійснення входить до завдань відповідних владних структур, що посідають вище місце в ієрархії адміністративних органів. Отже, адміністративні примусові заходи у всіх їхніх проявах входять до родового поняття «види юридичної відповідальності». Вони можуть застосовуватися до фізичних або юридичних осіб за скоєні адміністративні правопорушення. Їхня мета – забезпечити чітке функціонування конкретної управлінської ланки (системи) та державного управління економічними процесами в цілому.

Стосовно економічних суспільних відносин можна окреслити діалектичні зміни правової відповідальності за правопорушення у сфері приватизації державного майна, держава перейшла до захисту своїх економічних інтересів засобами кримінально-правових санкцій. Новий Кримінальний кодекс України поповнився статтею 233 «Незаконна приватизація державного, комунального майна», статтею 234 «Незаконні дії щодо приватизації паперів» та статтею 235 «Недотримання особою обов'язкових умов щодо приватизації державного, комунального майна або підприємств та їх подальшого використання».

Докорінні зміни суспільно-економічних відносин у державі примусили відмовитися від кваліфікації як злочину важливого положення щодо залежності ціни на товар від попиту, стимулу ринкових відносин відомого за часів соціалізму як спекуляція.

Підкреслене має принципове значення у процесі визначення співвідношення сфери діяльності кримінального та адміністративного права, зокрема окремих указів Президента та законів України про боротьбу з корупцією та організованою злочинністю.

Закон «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 р. визначає корупцію як «використання особою, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей».

Унаслідок відсутності в державі рівноваги гілок влади, слабкої судової системи та сильної влади Президента відбувається підміна кримінального закону адміністративними актами, замість кримінальної застосовується адміністративна, і навіть дисциплінарна відповідальність. Постає питання про рівність усіх громадян перед законом та ступінь сприяння такої правової політики зміцненню законності в державі. Уся світова цивілізована

спільнота визнає корупцію за злочин, а Україна кваліфікує як адміністративне чи дисциплінарне правопорушення.

Проблеми ліцензування в Україні

Лунашко А.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Стаття 1 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 01.06.2000 р. № 1775-III, визначає поняття ліцензування – це видача, переоформлення та анулювання ліцензій, видача дублікатів ліцензій, ведення ліцензійних справ та ліцензійних реєстрів, контроль за одержанням ліцензіатами ліцензійних умов, видача розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов, а також розпоряджень про усунення порушень законодавства у сфері ліцензування. [1]

Механізм реалізації цього закону викликав певне коло проблем:

- проблеми невиконання державою функцій з контролю за діяльністю ліцензіатів;
- дуже високий ступінь централізації функцій органів ліцензування, пов'язані із збільшенням часу та обсягу коштів для отримання ліцензії суб'єктами господарювання;
- недостатній рівень забезпечення прозорості своєї діяльності, а саме: відмови у видачі ліцензій заявникам або залишення їх заяв без розгляду, публічне висвітлення принципів і процедур ліцензування;
- проблеми які пов'язані з несвоєчасним одержанням ліцензії;
- відсутня відповідальність посадових осіб органів ліцензування у сфері ліцензування. [3, с.56]
- проблеми, які виникають у містах : нестача фінансування, відсутність кадрів, корупція, халатність тощо.

Для того, щоб належним чином удосконалити та впорядкувати систему ліцензування певних видів господарської діяльності, потрібно:

- розширення Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» на види діяльності, механізм ліцензування яких установлено спеціальними законами України. Таким чином, особливості ліцензування певної сфери діяльності можуть або визначатися спеціальним законом, або ж мають бути враховані в Законі України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності»;
- забезпечення надання органами ліцензування чітких обґрунтувань відмови у видачі ліцензій заявникам або залишення їх заяв без розгляду, публічне висвітлення принципів і процедур ліцензування у відповідних сферах та результатів своєї роботи;
- введення адміністративної чи карної відповідальності за невиконання вимог ліцензійного законодавства;
- скорочення строків одержання ліцензій суб'єктами господарювання.
- підвищення відповідальності ліцензіатів за порушення вимог провадження ліцензованого виду господарської діяльності;
- запровадження механізму квотування для окремих видів господарської діяльності;
- застосування гармонізованих із міжнародними та європейськими